

[Peter Larson.]

behandling af lovforslaget om Statsbanepersonalets Sygekasse at fremsætte visse principielle betragtninger vedrørende sygekassesagen i al almindelighed.

Som nævnt af den foregående ordfører indtager Statsbanepersonalets Sygekasse en særstilling på flere måder. Ikke alene derved, at det er en fagkasse, men den er landsomfattende, og den havde, i modsætning til hvad der var tilfældet i henhold til tidligere sygekasselovgivning, mulighed for inden for sin medlemskreds at have både såkaldte bemidlede og ubemidlede som nydende medlemmer. Dertil kommer yderligere, at denne kasse modtog 50 000 kr. om året i tilskud fra statsbanerne til delvis dækning vedrørende udligningskassen til begravelseshjælp, samt yderligere, at statsbanerne betalte lønningsudgifterne ved sygekassens administration.

Der var altså på en række områder væsentlige fordele for medlemmerne i denne kasse set i forhold til andre sygekassemedlemmer, og disse fordele havde man, og har man, uanset at man har modtaget et statstilskud, som ligger nogenlunde på linje med det statstilskud, andre sygekasser har modtaget. Men Statsbanepersonalets Sygekasse har jo et fortrin mere, en ret væsentlig ting, nemlig den, at denne sygekasse har den højtærede socialministers bevågenhed, hvis man ikke kan bruge stærkere ord og sige, at den har ministerens kærlighed. Denne sygekasse hører jo til de undtagelser, som har undgået den likvidering, som andre sygekasser, også faglige kasser, kom ud for ved den store lovs gennemførelse sidste år — og det var ikke alene faglige kasser, det var også gamle kasser, måske nogle af de ældste, vi havde, som måtte give op over for enhedstanken; de kunne ikke få lov til at fortsætte.

Der er altså tale om en væsentlig forskel i indstillingen over for den i dette lovforslag omhandlede kasse og de andre kasser. Jeg tænker i denne forbindelse også på fortsættelsesygekasserne, som i dag fører en næsten fortvivlet kamp for at få lov til at eksistere, netop fordi man ved den nye sygekasselov indførte de nye B-afdelinger og favoriserede disse i kraft af et statstilskud, og navnlig i kraft af, at de lønmodtagere, som den tvungne sygelønsord-

ning omfatter, ikke kan stå som medlemmer af disse fortsættelsesygekasser.

Det var det, der var stridens problem i fjor, og jeg kan ved denne lejlighed ikke tilbageholde en bemærkning til det mindste af regeringspartierne, det radikale venstre, som under behandlingen i fjor på et sent tidspunkt tog et initiativ, der efter dets opfattelse skabte ligestilling mellem B-afdelingerne og fortsættelsesygekasserne. Man var tilsyneladende meget stolt af den ambulancetjeneste, man her iværksatte. Man var så tillidsfuld over for egne gerninger, at man ikke ville tro de advarsler, vi fra vor side fremsatte om, at de forslag, man kom med, ikke var tilstrækkelige til at sikre, at kasserne kunne bestå. Men hvad er det, vi oplever nu, få uger før den nye lov træder i kraft? Vi oplever, at flere fortsættelsesygekasser må give op i konkurrencen med B-afdelingerne. Vi har set i Ringkøbing amt, vi har set i Århus — og vi vil måske få det at se andre steder — at de må give op, fordi man har skabt urimelige arbejdsvilkår, og fordi man ved at fastlægge sygelønsordningen i den almindelige sygekasse har umuliggjort den tilgang, som ellers var naturlig.

Jeg ser, at formanden for de københavnske sygekasser i en artikel i Politiken har oplyst, at han anslår, at mellem halvdelen og en tredjedel af fortsættelsesygekassen „Danmark“s medlemmer er lønmodtagere. Det er givet, at hvis op imod halvdelen af disse medlemmer skal tvinges over i B-afdelingerne, når den nye lov træder i kraft den 1. april, vil der være skabt en skævhed, som det bliver svært at udligne. Vi oplever dette, samtidig med at man forsøger at beskære muligheden for at lade formuerne blive stående i fortsættelsesygekasserne, så vi kan i sandhed karakterisere den radikale aktion på den måde, at vel kom ambulancen, men patienten var allerede forinden død af sine sår. Det er i og for sig et skoleeksempel på, hvilken garanti der ligger i, at det lille radikale venstre møder op med forslag mod det store regeringsparti. Ministeren vidste nok, hvad han gjorde på dette område, og det er vel også årsagen til, at han kunne acceptere de ændringsforslag, som på radikalt initiativ var udarbejdet.

Må jeg dernæst sige, at princippet med